

ENTRE ELS NÚVOLS

(fragment)

Dues muntanyes immenses i llunyanes s'alcen al nord com dos gegants imponents. Les corona una boira fantasmal que es fon amb els núvols densos, gairebé a tocar, i romanen orgulloses de ser els dos cims més alts de la vall. El vent gèlid s'escola entre els arbres, que formen una taca verda vers les poderoses glaceres que s'albiren a la llunyania. L'escalfor del sol del migdia comença a fondre la neu del camí. El sol... És el primer dia des de fa mesos que treu el cap entre els núvols. Les ventades escampen l'olor del bosc que es desglaça. Olor d'humit i podridura.

Faig un salt des d'unes roques, canviant àgilment de posició, i trobo un lloc estratègic. El dia es preveu assolellat i ventós, i això és auguri de bona cacera. Amb l'arc a la mà, camino uns metres amb rapidesa. Una franja de coníferes pot ser un amagatall perfecte per a un bon caçador, i com que jo sóc una bona caçadora sé que aquest lloc és l'adequat per visualitzar una presa sense ser vist. Va ser el meu pare qui em va ensenyar tot el que sé sobre la caça. Les millors armes són les escopetes o els rifles de caça, molt més fiables i eficients, però a mi m'agraden més les fletxes. Sóc una mica medieval, ho sé, però hi he practicat tota la vida. Vaig disparar la primera fletxa als cinc anys, quan la mare va permetre que el pare me n'ensenyés. Als vuit, vaig tenir el meu primer arc, fet amb fusta de roure, una de les més resistents.

M'he de concentrar. Quan tinc totes les variables controlades –la direcció del vent, la posició del sol, la composició del terreny–, trec una fletxa del buirac, la col·loco al cordill i el tenso. Torno a olorar l'aire. Silenci. Un espetec. Enfoco la fletxa cap al lloc del soroll, direcció nord-est. Una llebre mou una pila de fulles buscant-hi menjar a sota. Aquella és la meva víctima. Inspiro aire amb tota la tranquil·litat del món i després el deixo anar. Encastada al cordill, la fletxa deixa de tremolar. El meu pols, immutable, es manté serè i calmat. Resto immòbil i summament silenciosa entre les branques. Les meves respiracions són suaus i regulars, gairebé imperceptibles, i la meua vista de felí es clava en la presa. Mig segon abans que els meus dits alliberin la fletxa, la llebre aixeca la testa, dreça les orelles com si percebé un perill imminent, i fuig corrents.

La fletxa s'enfonsa a la terra humida aproximadament a uns set metres de distància, entre les fulles, on poc abans hi havia hagut el cap de l'animal. Faig espetegar la llengua i etzibo un reneç. No acostumo a fallar un blanc. Així que, guardant la calma, miro d'esbrinar què ha alertat el meu objectiu. Just al lloc on hi havia la llebre, ara hi ha un

altre animal, que és el responsable d'haver espantat el meu dinar i d'haver-lo fet fugir esparverat. Ràpidament agafo una altra fletxa del buirac i la col·loco a l'arc... però l'he d'abaixar de seguida. L'animal que ara està al meu abast és una cria de llop blanc, menut i bufó. Deu tenir uns sis o set mesos d'edat, s'arrossega gemegant de dolor entre la malesa i no para d'esbufegar. Amb el pelatge ensangonat s'obre pas entre les fulles, exhaust i moribund. Se m'encongeix el cor. Aquell animaló salvatge intenta mantenir-se amb vida a la desesperada i jo no sóc capaç de disparar-lo a traïció.

Prou convençuda, guardo la fletxa, em penjo l'arc a l'esquena i m'aixeco sense fer soroll. Abans de moure'm, observo el meu voltant per assegurar-me que no hi ha cap depredador perillós, i de seguida m'acosto a l'animal malferit. En veure'm venir, el llobató emet uns gemecs guturals i esgarrifosos. Té el morro arrodonit i ple de sang. És gris, encara no té el pelatge blanc i lluent dels llops adults ni tampoc les urpes desenvolupades, però fa anar les potes a tort i a dret per moure's, per fugir de mi. No li ho permeto. Abans que intenti fer més passos erràtics, m'agenollo davant seu i l'aturo posant-li la mà en forma de ganxo al llom. No té alè ni per defensar-se. Esgotat, recolza el caparronet a la meva cuixa i respira amb dificultat. Noto com la seva caixa toràctica s'eixampla i es contreu frenèticament.

«Tranquil, menut», li xiuxiuejo. «Respira a poc a poc». El palpo amb les dues mans mentre avaluo el seu estat. És mascle. Té una ferida oberta a la pota davantera esquerra, però res que pugui acabar amb la seva vida. Molt pitjor és el trau profund del coll. No tinc ni idea de com s'ho pot haver fet, però necessita una cura urgent. A banda d'això, m'adono que no tota la sang que taca el seu pelatge és seva. Té el morro massa ensangonat per haver-se tocat la ferida i...

Alguna cosa em distreu i em poso en alerta. Sento veus gruixudes, soroll d'armes i lladrucs de gossos. Caçadors furtius. Agafo el llobató en braços i segueixo el camí del bosc. M'enfilo a un turó des d'on veig la vall sencera. Hi ha dos jeeps aparcats a prop del llac. Cinc homes intenten carregar en un d'ells el cos inert d'un animal immens, un gran llop blanc de les neus.

El petit es regira als meus braços. M'imagino que els caçadors s'han fet amb la mare del cadell, el qual s'ha pogut escapar de miracle; el devien voler capturar amb les seves trampes de filferros amb què es deu haver fet les ferides. Odio els caçadors furtius. Jo només caço per poder sobreviure, per tenir menjar a taula almenys dos cops al dia. Ells, en canvi, es barallen per la presa més grossa, més impressionant i amb la

que podran fer més diners. És per això que els llops blancs perillen cada vegada que un caçador furtiu trepitja el cor d'Alaska.

Trigo quinze minuts justos en arribar al refugi, casa meva, un habitacle força petit fet de fusta i altres materials resistents que m'ha acollit des que els pares van morir. No sempre he viscut aquí, allunyada de la civilització. Teníem una casa a Anchorage, la ciutat més poblada de l'estat, i potser va ser l'excés de població que ens va fer traslladar en el racó de món més oblidat per dur una vida més senzilla. Només d'entrar a dins ja em desabrigo, poso una manta a sobre la taula del menjador i procuro tenir tots els estris necessaris per improvisar un quiròfan. El primer que faig és esquilar-li el pèl de les zones de les ferides, al coll i a la pota. Tinc una palangana amb aigua freda, desinfectant i benes netes. El llobató resulta ser un bon jan mentre li netejo les ferides, retiro la sang i intento aturar l'hemorràgia. En el moment de cosir-li el trau del coll, gruny i m'ensenya les dents, enrabiada i espantada alhora.

«Quiet. No et moguis, que ja falta poc», li dic. Per un moment, se'm rebel·la. Es vol aixecar, bat la cua d'una banda a l'altra, però el mantinc estirat amb una mà ferma mentre amb l'altra miro de no clavar-li l'agulla. Finalment, aconseguixo dominar-lo. Acabo de curar-li la ferida i el deixo descansar a la vora del foc. S'adorm profundament poc després. Tinc la necessitat d'asseure'm al seu costat i fer-li companyia. Ell dorm, però sé que pateix. Escolto la seva respiració descompassada, els seus grunyits. Amb molt de compte, li passo dos dits entre les orelles i li acaricio el cap unes quantes vegades. El seu pelatge té un tacte suau i fi, molt agradable. Ara està més tranquil i calmat, i s'assembla molt a un gos endormiscat. És senzillament adorable.

No tinc record d'haver vist mai un llop blanc de les neus de tant a la vora. Temps enrere, si amb els pares teníem sort en un dia de cacera, podíem arribar a veure una bandada de llops des d'una distància prudencial. Però res més. Són salvatges i perillosos, i no convé que un s'hi acosti, especialment si estan afamats.

Al cap d'uniques hores, després d'haver-me rentat amb aigua freda i d'haver fet un mos, m'assec un altre cop al seu costat. Ell llobató es desvetlla i aixeca el cap. Obre els ulls negres i ametllats i em mira sense saber què fer. No sé si em veu com una amenaça, no puc desxifrar res de la seva mirada salvatge i enigmàtica; només hi llegeixo un cansament profund. De seguida, i com si jo només fos una estàtua desconcertada, torna a recolzar el cap a les seves potes davanteres i tanca els ulls de nou. L'acaricio amb cura perquè sàpiga que no li vull cap mal; al contrari, només espero que es recuperi.

Sense fer cap moviment bruscat, m'aixeco a buscar una mica de carn crua de conill que guardo al rebost. Aquesta carn m'havia de servir per aguantar la resta de la setmana, però el menut la necessita més que jo. Quan li ho poso al davant, mou el nassarró ensumant el festí deliciós. L'ajudo a posar-se dret. Primer mira amb indecisió el dau carnós que li he posat al davant, però no triga ni cinc segons a devorar-lo sencera. Es nota que té gana. També li poso un bol d'aigua i se l'acaba en un tres i no res. Quan ha enllestit, camina amb feixuguesa cap al seu jaç al costat del foc i s'hi ajeu. Em sembla que acabo de guanyar un amic.

Els quatre dies següents els dedico a la recuperació de l'animal. Ja està molt millor, i quan sortim junts per les muntanyes no se separa mai del meu costat. No es veu tan temorenc, però ha de guanyar més confiança en ell mateix per ser del tot autosuficient. L'he anomenat Qanik, que vol dir «floc de neu» en la llengua dels esquimals. És astut i lleuger, i molt hàbil caçant preses que jo no tinc a l'abast.

És un caçador nat. Pot esquinçar el coll d'una llebre d'una sola mossegada. Quan ho fa, fins i tot jo li tinc por; i li etzibo una mirada com volent dir: «ei, a mi no em facis el mateix, eh». I ell està feliç com un gínjol. Com he dit abans, és com un gos, tot i que tampoc el tracto com la meua mascota. Ell m'ajuda a caçar i jo li proporciono recer. Formem un bon equip.

Quan sortim a caçar junts, a vegades oblidat qui és el mestre i qui és l'aprenent. Al principi, jo li ensenyava a estar immòbil i completament silenciós; a ser perseverant mentre assetgem una presa. Però aviat ell va adoptar aquesta posició. Detectava moviments, sons, olors que a mi se m'escapaven, i m'ensenyava a actuar d'una altra manera. La seva oïda i el seu olfacte no són comparables ni de bon tros amb els meus; fins i tot de nit és capaç de caçar animalons només guiant-se pels sons i les olors. Els llops neixen sords i cecs, i durant la infantesa desenvolupen tots els sentits.

Comença a passar el temps sense que me n'adoni. Dues setmanes després, hem après a conviure l'un amb l'altre. Jo li cedeixo l'espai del meu refugi i ell accepta les meves necessitats humanes. Avui al vespre, quan m'estiro al llit, en Qanik es desplaça silenciosament cap a la meua habitació i ve al meu costat. A les fosques, els seus ulls tenen una fulgor estranya, com màgica. Amb el morro toca els llençols i llavors entenc el que vol. Va net i polit, l'he netejat i raspallat abans d'entrar a casa, i per això el deixo pujar al llit. Si bé ha guanyat pes, no ha crescut gaire des que el vaig trobar, i encara és prou petit perquè hi cabem tots dos. Es fica entre els edredons i m'imita posant el cap a sobre el coixí. L'acaricio amb tendresa i ell tanca els ulls. M'adormo així, escoltant la

seva respiració, notant l'escalfor que irradia a través del pèl gruixut, i gaudint de la finesa amb què de, tant en tant, em toca el front amb el morro humit, com fent-me un petó.

[...]